

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22.03.2007, sp. zn. 15 Tdo 1316/2006, ECLI:CZ:NS:2007:15.TDO.1316.2006.1

Číslo: 25/2008

Právní věta: Zákonný znak trestného činu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1 tr. zák. spočívající v tom, že pachatel „poruší podle zákona mu uloženou povinnost opatrovat nebo spravovat cizí majetek“, lze naplnit i porušením povinností obsažených v ustanoveních § 73 odst. 1 písm. d) a § 74 písm. g) zákona č. 65/1965 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, resp. s účinností od 1. 1. 2007 v ustanoveních § 301 písm. d) a § 302 písm. g) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce. Tuto obecnou povinnost zaměstnance (popřípadě vedoucího zaměstnance) při ochraně majetku zaměstnavatele a hospodaření s ním je však třeba vždy posuzovat na základě jeho postavení vyplývajícího z pracovní smlouvy či z jiného právního aktu. Jestliže je pachatel povinen a oprávněn pečovat o určitý majetek zaměstnavatele a nakládat se svěřenými hodnotami (např. uzavírat obchodní smlouvy), pak se jeho povinnost podle § 73 odst. 1 písm. d), případně též podle § 74 písm. g) zákona č. 65/1965 Sb., ve znění pozdějších předpisů, [resp. s účinností od 1. 1. 2007 podle § 301 písm. d) a § 302 písm. g) zákona č. 262/2006 Sb.] stává konkrétní povinností, jejíž porušení zakládá výše uvedený zákoný znak trestného činu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1 tr. zák.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 22.03.2007

Spisová značka: 15 Tdo 1316/2006

Číslo rozhodnutí: 25

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Porušování povinnosti při správě cizího majetku

Předpisy: § 255 odst. 1 tr. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud zamítl dovolání obviněného Ing. Z. F. proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2006, sp. zn. 13 To 160/2006, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Okresního soudu v Rakovníku pod sp. zn. 2 T 60/2004.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Okresního soudu v Rakovníku ze dne 31. 3. 2006, sp. zn. 2 T 60/2004, byl obviněný Ing. Z. F. uznán vinným trestným činem porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255

odst. 1, 3 tr. zák., jehož se podle skutkových zjištění dopustil tím, že „jako generální ředitel společnosti T. R., a. s., se sídlem v R., porušil svoji povinnost opatrovat a spravovat majetek této společnosti, a to tím způsobem, že úmyslně nezabránil plnění společnosti T. R., a. s., za přijaté faktury ze dne 18. 3. 1999 v částce 2 608 876,10 Kč, ze dne 9. 4. 1999 v částce 8 476 661,30 Kč, ze dne 11. 5. 1999 v částce 3 993 393,80 Kč, ze dne 8. 6. 1999 v částce 11 042 224,90 Kč a ze dne 14. 7. 1999 v částce 6 045 100 Kč, které vystavila společnost P., s. r. o, se sídlem v R., jako plnění provize za obchod uskutečněný mezi společnostmi T. R., a. s., a Š., s. r. o., a kterou fakturovala na základě uzavřené smlouvy o obchodní spolupráci ze dne 16. 12. 1997, a to přesto, že věděl, a to jak z pozice generálního ředitele společnosti T. R., a. s., tak i z pozice bývalého jednatele společnosti P., s. r. o., že finanční přínos pro společnost T. R., a. s., díky obchodnímu případu «T. R., a. s., – Š., s. r. o.» z přelomu let 1998/1999 byl jen 60 000 Kč a také, že na uvedeném obchodním případě se společnost P., s. r. o., nijak nepodílela, a tak nemá nárok na provizi, přičemž fakturováním uvedené provize vznikla pohledávka společnosti P., s. r. o., za společností T. R., a. s., protože společnost T. R., a. s., měla naopak pohledávku za společností P., s. r. o., došlo postupně v R. ve dnech 31. 3., 15. 4., 19. 5., 21. 6. a 3. 8. 1999 k uzavření dohod o vzájemném započtení pohledávek a závazků mezi těmito společnostmi, a daným jednáním způsobil dnes již neexistující společnosti T. R., a. s., škodu v celkové výši 32 166 259,10 Kč“.

Za tento trestný čin byl obviněný podle § 255 odst. 3 tr. zák. odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 2 roky, jehož výkon mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 5 let.

O odvolání, které proti tomuto rozsudku podal obviněný Ing. Z. F., rozhodl ve druhém stupni Krajský soud v Praze. Rozsudkem ze dne 30. 5. 2006, sp. zn. 13 To 160/2006, z podnětu tohoto odvolání podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. ř. částečně zrušil napadený rozsudek, a to ve výroku o trestu, a podle § 259 odst. 3 tr. ř. nově rozhodl tak, že při nezměněném výroku o vině trestným činem porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 3 tr. zák. uložil obviněnému podle § 255 odst. 3 tr. zák. trest odnětí svobody v trvání 2 roky, jehož výkon mu podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 3 roky.

Proti tomuto rozsudku podal obviněný Ing. Z. F. prostřednictvím obhájce dovolání, přičemž uplatnil důvod uvedený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Nesprávné právní posouzení shledal především v závěru soudů obou stupňů, že jeho povinnost spravovat majetek zaměstnavatele – společnosti T. R., a. s., vyplývala z manažerské smlouvy a z ustanovení § 74 písm. g) zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů. V souvislosti s tím konstatoval, že byl do funkce vedoucího zaměstnance – generálního ředitele společnosti jmenován jednostranným právním úkonem, a nemohl tak smluvně převzít povinnost spravovat majetek zaměstnavatele. Dále vyjádřil názor, podle něhož k naplnění zákonného znaku „podle zákona ... uloženou povinnost spravovat cizí majetek“ dojde v případě, pokud pachatel poruší povinnost, kterou má ze zákona upravujícího nikoli pracovní kázeň ustanovení § 73 odst. 1 písm. a), d), případně § 74 písm. g) zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce, nýbrž správu majetku nějakého subjektu odlišného od pachatele. V souvislosti s tím odkázal na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 10. 2003, sp. zn. [7 Tdo 1194/2004](#), a navrhl zrušit napadené rozhodnutí a přikázat věc k novému projednání a rozhodnutí.

Usnesením Nejvyššího soudu ze dne 11. 10. 2006, sp. zn. [5 Tdo 1102/2006](#), byla tato věc s dovoláním obviněného Ing. Z. F. postoupena podle § 20 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů, velkému senátu trestního kolegia Nejvyššího soudu. Stalo se tak proto, že senát č. 5 Nejvyššího soudu, jemuž byla věc podle rozvrhu práce přidělena, dospěl k odlišnému právnímu závěru než senát č. 7 v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 10. 2003, sp. zn. [7 Tdo 1194/2003](#), neboť podle jeho názoru znak spočívající v „porušení povinnosti opatrovat či spravovat majetek“ uvedený v § 255 odst. 1 tr. zák. lze naplnit i porušením ustanovení § 73 odst. 1 písm. d) a § 74 písm. g) zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce. Naproti tomu senát č. 7 Nejvyššího v citovaném rozhodnutí, na které obviněný odkazuje, vyslovil právní názor opačný, tj. že povinnost, která je

sankcionována ustanovením § 255 tr. zák., nevyplyvá z ustanovení o základních povinnostech zaměstnanců podle § 73 odst. 1 zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce, resp. z ustanovení o základních povinnostech vedoucích zaměstnanců podle § 74 zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce. Přitom otázka aplikace ustanovení § 255 odst. 1 tr. zák. v tomto smyslu, a tudíž ani rozdílnost právních názorů stran této problematiky dosud nebyla vyřešena stanoviskem trestního kolegia Nejvyššího soudu.

Velký senát trestního kolegia Nejvyššího soudu (dále jen „velký senát“) dospěl mimo jiné k těmto závěrům.

Podstatou trestného činu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 3 tr. zák. je zaviněné (úmyslné) jednání, kterým vznikla škoda na cizím majetku, přičemž se nevyžaduje, aby se pachatel obohatil nebo získal jinou výhodu. Povinnost opatrovat nebo spravovat cizí majetek mají osoby, které jsou povinny spravovat (zařizovat) záležitosti jiných osob, pokud v tom je zahrnuta i povinnost péče o jejich majetek nebo nakládání s ním. Poměr osoby k cizímu majetku je založen na jejím právním vztahu vůči jiné fyzické osobě (rodič, poručník, opatrovník dítěte aj.) nebo právnické osobě (obchodní společnosti, družstvu, územnímu samosprávnému celku aj.), resp. státu (státní organizaci či organizační složce státu). Společným jmenovatelem všech uvedených vztahů je, že určité osobě je svěřena správa či opatrování určité části majetku jiné osoby. Tato správa či opatrování se projevuje v alespoň částečné delegaci oprávnění spojených s výkonem vlastnického práva k věcem náležejícím do majetku nebo s výkonem jiných práv náležejících k jiným majetkovým hodnotám zahrnutým do majetku (pohledávkám aj.). Takto bývají z vlastnického práva typicky delegována oprávnění užívat věci náležející k majetku určitým způsobem nebo s nimi nakládat. Porušení povinnosti opatrovat nebo spravovat cizí majetek pak spočívá v tom, že osoba jedná v rozporu s vymezením obsahu dané povinnosti. Může k němu dojít konáním (aktivní činností), ale též opomenutím takového konání, k němuž byla povinna. Způsoby porušení povinnosti mohou být velmi různorodé, může se jednat např. o dispozice s cizím majetkem v podobě uzavírání nevýhodných obchodů či jiných smluv na úkor opatrovaného nebo spravovaného majetku nebo o případ neoprávněného nebo nehospodárného nakládání se svěřeným majetkem.

Vzhledem k obsahu dovolacích námitek bylo třeba posoudit, zda dovolateli byla zákonem či smlouvou uložena povinnost opatrovat nebo spravovat majetek společnosti T. R., a. s. Jako první bylo nutné určit jeho postavení v této společnosti a zejména vyhodnotit předběžnou otázku (srov. § 9 odst. 1 tr. ř.), zda byl jejím zaměstnancem. Teprve po vyřešení této otázky bylo možno zabývat se jeho povinnostmi ve vztahu k majetku společnosti.

V tzv. právní větě výroku rozsudku soud prvního stupně uvedl, že obviněný Ing. Z. F. porušil podle zákona mu uloženou nebo smluvně převzatou povinnost opatrovat nebo spravovat cizí majetek, označil tedy obě možné alternativy spáchání daného činu, aniž by uvedl, kterou z nich (či obě) kladl obviněnému za vinu. Stejně tak lze výroku odsuzujícího rozsudku vytknout, že neuvádí citaci zákonného ustanovení, které měl obviněný svým počínáním porušit, jakožto podkladu k závěru o naplnění znaku spočívajícího v porušení zákonem uložené povinnosti opatrovat či spravovat majetek jiného. Tento nedostatek odstranil soud prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí a obdobně i odvolací soud, když oba shodně uvedly, že obviněnému jako generálnímu řediteli, tedy vedoucímu zaměstnanci společnosti T. R., a. s., vyplývala povinnost spravovat (opatrovat) majetek zaměstnavatele z manažerské smlouvy a také přímo z ustanovení § 74 písm. g) zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce.

V souvislosti s tím je třeba konstatovat, že manažerská smlouva uzavřená mezi společností T. R., a. s., a obviněným Ing. Z. F. jakožto generálním ředitelem téže společnosti upravila povinnosti ředitele tak, že dovolatel byl povinen vykonávat funkci generálního ředitele s právy a povinnostmi vyplývajících ze stanov akciové společnosti, z obchodního zákoníku, zákoníku práce a z dalších

obecně závazných právních předpisů a vnitřních předpisů akciové společnosti. Stanovy akciové společnosti T. R., a. s., vymezily postavení generálního ředitele v tom, že generální ředitel je zaměstnancem společnosti, který řídí společnost v rozsahu pravomocí udělených mu představenstvem a stanovami společnosti. Generální ředitel společnosti T. R., a. s., s výše uvedeným postavením byl tedy zaměstnancem společnosti, a nikoli jejím statutárním či jiným orgánem, jehož postavení by upravoval obchodní zákoník. Na manažerskou smlouvu a postavení obviněného proto nepřicházela v úvahu aplikace ustanovení § 66 odst. 2 obch. zák., a tedy ani přiměřená aplikace ustanovení téhož zákona o mandátní smlouvě. V posuzovaném případě je tak vzhledem k dikci manažerské smlouvy (srov. formulace „... uzavřeli dnešního dne ve smyslu ustanovení § 244 zákoníku práce ... tuto smlouvu o individuálních pracovních a mzdových podmínkách ...“ nebo „... Organizace bude řediteli, stejně jako každému jinému zaměstnanci ...“), jakož i obsahu stanov společnosti T. R., a. s., nepochybné, že generální ředitel společnosti byl jejím zaměstnancem a jeho vztah k zaměstnavateli byl pracovním poměrem právně regulovaným zákoníkem práce. Odsuzující rozsudek tak byl založen na správném vyřešení této otázky. Obviněným namítaná okolnost, že jeho pracovní poměr byl založen jmenováním, na tomto závěru nic nemění, neboť jmenování je relevantní právní skutečností zakládající pracovní poměr (dvoustranný právní vztah) vedoucích zaměstnanců k zaměstnavateli (srov. § 27 odst. 4 zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce). Lze přisvědčit tvrzení dovolatele, že jmenování jakožto jednostranný právní úkon nelze ztotožnit se smlouvou (dvoustranným právním úkonem), na právní vztah dovolatele se společností T. R., a. s., a jeho obsah však tato okolnost neměla vliv.

Pokud jde o otázku, zda byla obviněnému Ing. Z. F. zákonem uložena povinnost opatrovat či spravovat majetek zaměstnavatele ve smyslu § 255 odst. 1 tr. zák., je možno uvést následující.

Zákonem uloženou povinnost opatrovat nebo spravovat cizí majetek má řada osob na základě různých zákonných ustanovení, např. rodiče vůči svým dětem (viz § 37a odst. 1 ZOR – „jmení dítěte jsou rodiče povinni spravovat s péčí řádného hospodáře“), obdobně pěstoun či opatrovník vůči majetku dítěte, správce dědictví ustanovený soudem (viz § 175r odst. 2 o. s. ř. – „správce dědictví může s věcmi nebo s jiným majetkem náležejícím do dědictví nakládat nebo činit jiná opatření, přesahující rámec obvyklého hospodaření, jen se souhlasem dědiců a se svolením soudu“), dále člen statutárního orgánu obchodní společnosti nebo družstva ve vztahu k majetku této společnosti nebo družstva (viz např. § 194 odst. 5 obch. zák. – „členové představenstva jsou povinni vykonávat svou působnost s péčí řádného hospodáře“), správce konkursní podstaty, nucený správce banky, likvidátor obchodní společnosti, osoby oprávněné činit jménem státu právní úkony při hospodaření s majetkem státu (viz § 14 odst. 1 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, ve znění pozdějších předpisů – „majetek musí být využíván účelně a hospodárně k plnění funkcí státu a k výkonu stanovených činností“) aj. Povinnost ve smyslu § 255 odst. 1 tr. zák. tedy nemusí být výslovně nazvána či označena jako povinnost opatrovat nebo spravovat cizí majetek, může být formulována též jako péče, obhospodařování, nakládání, hospodaření, právo činit úkony s majetkem, převádět ho, obchodovat s ním atd.

Z hlediska naplnění znaku spočívajícího v porušení povinnosti „zákonem uložené“ je podstatné, aby taková povinnost byla pachateli uložena konkrétním ustanovením zákona, tedy nikoli předpisem podzákoné právní síly (nařízením vlády, vyhláškou ministerstva). Potom je nerozhodné, na základě jaké právní skutečnosti došlo ke vzniku uvedeného právního vztahu povinné osoby k opatrovanému či spravovanému majetku, tj. na základě volního jednání (např. jmenováním či uzavřením pracovní, manažerské nebo jiné smlouvy), právní události (např. zrozením dítěte) či z protiprávního stavu.

Zákoník práce účinný v době činu obviněného Ing. Z. F. (zákon č. 65/1965 Sb., ve znění pozdějších předpisů) ukládal zaměstnancům povinnosti ve vztahu k majetku zaměstnavatele. Podle § 73 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce totiž byli zaměstnanci povinni řádně hospodařit s prostředky svěřenými jim zaměstnavatelem a střežit a ochraňovat majetek zaměstnavatele před

poškozením, ztrátou, zničením a zneužitím a nejednat v rozporu s oprávněnými zájmy zaměstnavatele. Podle § 74 písm. g) zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce pak vedoucí zaměstnanci byli dále povinni zabezpečovat přijetí včasných a účinných opatření k ochraně majetku zaměstnavatele. K tomu je třeba dodat, že obdobnou úpravu obsahuje i nyní účinný zákoník práce (viz ustanovení § 301 a § 302 zákona č. 262/2006 Sb.). Z formulace povinností stanovených zaměstnancům a vedoucím zaměstnancům (§ 73 a § 74 zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce) je přitom zřejmé, že upravují povinnost opatrovat majetek zaměstnavatele, a nikoli povinnost spravovat ho. Přestože se tyto dva pojmy obsahově překrývají, jde z hlediska trestního práva o alternativní znaky skutkové podstaty, přičemž je evidentní, že zaměstnanci, a to ani vedoucí zaměstnanci, nejsou těmito ustanoveními pověřeni správou majetku zaměstnavatele, nýbrž jeho opatrováním.

Podle názoru velkého senátu z uvedené argumentace vyplývá, že povinnost opatrovat cizí majetek může pro konkrétní subjekt – zaměstnance vyplývat ze zákoníku práce.

Velký senát přitom považuje za potřebné konstatovat, že má-li se pojem „zákonem uložená povinnost opatrovat cizí majetek“ uvedený v ustanovení § 255 odst. 1 tr. zák. opírat o zákoník práce, musí zde současně existovat pracovní poměr mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem. V tomto pracovním poměru je stanovení (vymezení) určitého pracovního zařazení zaměstnance pak rozhodující pro závěr, zda povinnost opatrovat majetek zaměstnavatele uložená zákoníkem práce má v konkrétním případě povahu zákonného znaku opatrovat cizí majetek uvedeného v ustanovení § 255 tr. zák. Úprava zákoníku práce je totiž zcela obecná, přičemž má-li ze zákona vyplývat pro určitý případ povinnost opatrovat majetek jiného, pak tato povinnost musí být vymezena konkrétně a jednoznačně. Z tohoto pohledu úprava zákoníku práce sama nevyhovuje požadavku na konkrétní vymezení předmětné povinnosti bez toho, aby se vzalo v úvahu, jaké postavení a pravomoci má zaměstnanec ve vztahu k určitému majetku zaměstnavatele. V daných souvislostech je třeba také připomenout subsidiární úlohu trestní represe.

Nelze tedy dovodit, že by zákoník práce, resp. jeho ustanovení z hlediska uvedeného zákonného pojmu dopadal obecně na všechny zaměstnance a na veškerý majetek zaměstnavatele, s nímž přicházejí do styku. Obecnou povinnost podle § 73 zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce, popřípadě též podle § 74 zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce je třeba vždy konfrontovat s postavením zaměstnance, které vyplývá z jeho pracovní smlouvy či z jiného právního aktu. Jestliže na základě toho má zaměstnanec povinnost a současně je oprávněn pečovat o určitý majetek zaměstnavatele a nakládat se svěřenými hodnotami (např. uzavírá obchodní smlouvy), pak v takovém případě se obecná povinnost podle § 73 zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce, případně též podle § 74 zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce stává konkrétní ve smyslu naplnění zákonného znaku „zákonem uložená povinnost opatrovat majetek jiného“ podle § 255 odst. 1 tr. zák.

Velký senát pokládá za správný právní názor, podle kterého znak „porušení povinnosti opatrovat či spravovat cizí majetek“ uvedený v § 255 odst. 1 tr. zák. lze naplnit i porušením ustanovení § 73 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce, jakož i § 74 písm. g) zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce. Pro závěr, že tomu tak bylo v konkrétním případě, je však vždy nutné důsledně vycházet z postavení zaměstnance a jeho vztahu k majetku zaměstnavatele, na němž měla být způsobena škoda, jak vyplývají z pracovního poměru.

V posuzovaném případě je nutno vzít v úvahu zjištění, že dovolatel měl postavení generálního ředitele společnosti T. R., a. s. (vedoucího zaměstnance ve smyslu ustanovení § 9 odst. 3 zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce). Přitom podle manažerské smlouvy měl vykonávat uvedenou funkci s právy a povinnostmi vyplývajících ze stanov akciové společnosti, z obchodního zákoníku, ze zákoníku práce a z dalších obecně závazných právních předpisů a vnitřních předpisů akciové společnosti. V důsledku toho se obecné povinnosti vztahující se k majetku zaměstnavatele ve smyslu citovaných ustanovení zákoníku práce staly pro dovolatele zcela konkrétními a v tomto smyslu i z hlediska

ustanovení § 255 odst. 1 tr. zák. zákonem uloženými.

Se zřetelem k výše rozvedeným teoretickým východiskům proto nelze považovat závěr soudů obou stupňů, podle něhož měl dovolatel zákonem uloženou povinnost opatrovat cizí majetek, za vadný.

Dále je třeba připomenout v souvislosti s postavením obviněného Ing. Z. F. ve společnosti T. R., a. s., a již opakovaně citovanou manažerskou smlouvou, že podle stanov jmenované společnosti, na něž manažerská smlouva rovněž odkazuje, generální ředitel řídí společnost v rozsahu pravomocí udělených mu představenstvem a stanovami společnosti, přičemž mu mimo jiné přísluší zabezpečovat řízení společnosti podle krátkodobých, střednědobých i dlouhodobých cílů a záměrů schválených představenstvem. V souvislosti s tím je třeba zdůraznit, že imanentním prvkem řídicí funkce (řídicí činnosti) je povinnost řádně spravovat a opatrovat majetek subjektu, v němž je tato řídicí funkce vykonávána. Jak je totiž zřejmé, tyto povinnosti jsou základní podmínkou a předpokladem pro realizaci dalších povinností a současně oprávnění, která pojem řízení zahrnuje. O tom ostatně svědčí i ustanovení předmětné manažerské smlouvy obsahující ujednání označené jako konkurenční úmluva, jímž se dovolatel zavázal mimo jiné k tomu, že nebude zprostředkovávat pro jiné osoby obchody na úkor společnosti a nebude postupovat při své činnosti tak, aby získal na úkor společnosti nebo pro sebe nebo cizí podnikání přednost nebo jinou neoprávněnou výhodu.

Soud prvního ani druhého stupně proto nepochybil, jestliže dovodil, že dovolatel také smluvně převzal povinnost opatrovat a spravovat cizí majetek (majetek společnosti T. R., a. s.).

Nejvyšší soud poté, co se vypořádal i s ostatními dovolacími námitkami obviněného Ing. Z. F., shledal, že závěr soudů obou stupňů o vině dovolatele trestným činem porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 3 tr. zák. může obstát, proto zamítl podané dovolání jako nedůvodné podle § 265j tr. ř.